

РЕШЕНИЕ

№ 6081

гр. София, 13.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 07.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **959** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. К. И. с адрес [населено място], жк Л. 9, [жилищен адрес] срещу Решение № 9 от 06.01.2012 г., на Ръководителя на Столично управление „Социално осигуряване“ /СУ „СО“/, с което е оставена без уважение жалбата на И., срещу разпореждане № [ЕГН]/3 от 18.11.2011 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване при СУ „СО“.

В жалбата се изразява общо недоволство от посочените актове, издадени от органите на НОИ. Посочено е, че неправилно е зачетен осигурителния стаж за периода от 13.01.1978 г. до 01.03.1982 г., положен на длъжност „монтър“ в К. - [населено място], Т. - Механичен ремонт, от трета категория труд, вместо от втора. Оспорващият е инвокирал доводи пред по-горестоящия орган, че стажът му за посочения период попада в обхвата на чл. 2, т. 27 от Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране /НКТП/ и следва да бъде зачетен от втора категория. Направено е искане преписката да се върне за ново разглеждане в СУ „СО“.

В проведените по делото открити заседания оспорващият се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът, в лицето на Директора на СУ „СО“ не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Р. оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена, поради факта, че оспорващия не е доказал съществуването на изискванията по т. 8г от ПКПТ /отм./.

Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Р. И. е подал заявление вх. № 08003679 от 01.11.2011 г. с искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Представени са документи за стаж, доход и прекратяване на осигуряването, необходими за отпускане на пенсията. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване при СУ „СО” е зачело осигурителен стаж от 13 години, 10 месеца и 19 дни от втора категория, 23 години, 11 месеца и 04 дни от трета категория или общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл. 104, ал. 2 от КСО от 41 години, 03 месеца и 13 дни. С оглед на установените факти, с Разпореждане № [ЕГН]/З от 18.11.2011 г. Ръководителят по пенсионно осигуряване е постановил отказ за отпускане на исканата пенсия, поради обстоятелството, че лицето не отговаря на законовите изисквания - по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, т. е. няма 15 години осигурителен стаж от втора категория труд и изискуемия сбор от възрастта и осигурителния стаж 100 за мъжете през 2011 г. и няма навършена възраст от 63 години.

Посоченият акт на пенсионния орган е оспорен от И., пред Директора на СУ „СО”, който като не е намерил основания за отмяната му, е отхвърлил жалбата.

За изясняване на спорни обстоятелства между страните съдът допусна изслушване на съдебно-икономическа експертиза, чието писмено заключение е приобщено към събрания в производството доказателствен материал.

Разпитан беше и един свидетел, доведен от оспорващия.

Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на Р. И. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, е получено на 12.01.2012 г. от П. И. – съпруга. Жалбата е подадена до административния орган чрез пощенски оператор, като видно от положеното пощенско клеймо върху лицевата страна на приложения към преписката пощенски плик действията са били предприети на 23.01.2012 г. т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на решението и срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на § 4 от КСО /в редакцията към 01.01.2011 г./, до 31 декември 2014 г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд и 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират, ако са навършили 47 години за жените и 52 години за мъжете при първа категория труд и 52 години за жените и 57 години за мъжете при втора категория труд и ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете.

В разглеждания казус спорен се явява въпросът от коя категория следва да се признае положението от И. труд в периода от 13.01.1978 г. до 01.03.1982 г., положен на длъжност „монтър” в К. - [населено място], Т. - Механичен ремонт.

Както правилно е посочил ответника в решението си, според § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен

до 31 декември 1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по КСО. Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране е приета с ПМС № 235 от 20.10.1998 г. и влиза в сила от 1 януари 2000 г. По тези причини, в разглеждания казус е необходимо да се изследва наличието на предпоставките по т. 8г от ПКТП /отм./.

По силата на визираната норма от отменения правилник, втора категория труд при трудов стаж 20 години и възраст 57 години за мъжете и 52 години за жените е трудът, положен в топлоелектрически централи (Т.), работещи на въглища от работници и инженерно-технически работници до началник (ръководител) на цех, включително от цехове „Котелен” и „Въглеподаване” (без включените в т. 6ба) и „Сгуроизвоз”, както и тези от специализираните звена на „Е.” („котелен”, „въглеподаване”, „сгуроизвоз”, „пещоремонт и изолация”), т.е. за да се признае, че дадено лице е полагало труд втора категория е необходимо да се установи, че трудът да е полаган в топлоелектрическа централа, работеща на въглища и в някое от изброените производствени звена.

В случая е безспорно, че И. е работил на длъжност „монтьор” в К. - [населено място], Т. - Механичен ремонт. От представеното от ответника писмо № 66-00-182/24.07.2012 г. на заместник-кмета на [община] се установява, че през процесния период 1978 г. – 1982 г. централата е работила на въглища.

За изясняването на обстоятелства, по които те не постигат съгласие, съдът допусна и изслуша заключение на СИЕ. Експертът е проверил коректно наличните документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорите са изчерпателни и кореспондират със събраните писмени доказателства. Заключениеето следва да бъде кредитирано във втория му вариант като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Според направените от вещото лице изводи заеманата от жалбоподателя длъжност „монтьор” в К. - [населено място], Т. – „цех механичен ремонт” следва да се отнася към разпоредбите на раздел III от ПКТП /отм./. По време на проведеното открито заседание на 04.07.2012 г. експертът разви изводите си, посочвайки, че за да се определи категорията на полагания труд при конкретния случай, следва да се вземат предвид следните три критерия: длъжност, вид гориво на централата и звеното, в което е полаган труда. Ц. „ремонтно-механичен” не спада към звената, визирани в т. 8г от ПКПТ /отм./. Заключениеето е направено чрез изключването на длъжностите, които са определени в ПКПТ /отм./.

Съдът не може да не се съгласи с изводите на експерта. В представената от оспорващия трудова книжка е посочено, че през процесния период длъжността, заемана от И. е била „монтьор по ремонта” в Т.. При извършената от РУ „СО” – [населено място] проверка на ведомостите на К. – [населено място] /писмо /л. 35/, се установява, че И. е работил като монтьор, механичен ремонт.

За да може положеният труд да бъде отнесен към втора категория е необходимо, да се установи, че той е полаган в цеховете „Котелен” и „Въглеподаване” (без включените в т. 6ба) и „Сгуроизвоз”. Безспорно е, че цех „Механичен ремонт” не се сред тези звена. При липсата на една от трите кумулативно предвидени предпоставки, не е възможно да се приеме, че полагания от И. труд през процесния период е от втора категория.

Извън посочените аргументи съдът намира, че е налице още една предпоставка, пречатваща възможността да се направи извод в полза на доводите на жалбоподателя. В т. 8г от ПКПТ /отм./ изрично е посочено, че трудът е следвало да се полага в топлоелектрически централи, т.е. такива които произвеждат електричество.

От показанията на разпитания свидетел Д. се установява, че централата, функционирала в рамките на К. – [населено място] е работила за нуждите на комбината. Тя е произвеждала пара, необходима за различните производствени процеси, т.е. същата не е била предназначена за производство на електрическа енергия. В заглавието на раздел Втори на ПКТП /отм./ изрично е посочено, че изброените там длъжности се отнасят за мини, кариери, солници, хидротехническо строителство и енергопроизводство, т.е. лицата, работели в централи, които не са били свързани с енергопроизводство не могат да се ползват от възможността, трудът им да се зачете като такъв от втора категория.

По изложените съображения, съдът намира, че оспорените актове на органите на НОИ, са издадени от компетентни органи, без наличието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона и материалноправните разпоредби, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд София - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. И. с адрес [населено място], жк Л. 9, [жилищен адрес] срещу Решение № 9 от 06.01.2012 г., на Ръководителя на Столично управление „Социално осигуряване” /СУ „СО”/, с което е оставена без уважение жалбата на И., срещу разпореждане № [ЕГН]/3 от 18.11.2011 г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване при СУ „СО”.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.